

som var meget sørgelige. At vi som andre Partier hellere vil give Arbejde end Understøttelse, skal jeg kun lige nævne. Det er kendt fra tidligere Forhandlinger, saa det bliver noget trivielt at gentage det; jeg skal derfor ogsaa, som sagt, kun lige nævne det. Men jeg anbefaler altsaa Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, til uforandret Vedtagelse.

Tvede: Da vi i Sommer forhandlede om en Forlængelse af Loven af 8. Februar, udtalte jeg min Tvivl om, hvorvidt det vilde lykkes her i Rigsdagen at tilendebringe Forhandlingen af Lovforslaget, naar det først blev indbragt i Begyndelsen af indeværende Rigsdagssamling. Og det viser sig jo ogsaa nu, at det ikke kunde lade sig gøre at blive færdig til 1. November. Vi maatte derfor give en ny Maanedes Respit. Først i Dag, den 22. November, ser vi Lovforslaget her i Landstinget, og inden den 30. skulde det gerne gøres færdigt. Der kan altsaa ikke blive Tale her om nogen særdeles indgaaende Forhandling. Jeg mener dog ligesom den ærede foregaaende Taler, at vi maa kunne tage Lovforslaget, som det er. Og det, uagtet man ikke naaede til Enighed i Kommissionen, og der heller ikke i Tilsynsraadet, hvor man havde Sagen til Erklæring, kunde opnaas Enighed, lige saa lidt som i Arbejdsløshedsnævnet. Alle Steder delte man sig i Fler-tal og Mindretal, ja i flere Mindretal. Og vi, der beskæftigede os med denne Sag, var ikke ganske sikre paa, at Enighed vilde naas, før alle Stadier her paa Tingene var tilbagelagte, endog lige til Fællesudvalget. Men nu er der, saa underligt det lyder, alligevel opnaaet Enighed her paa Rigsdagen. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg betragter det som en Lykke, at den Enighed, der ikke kunde naas andre Steder, allerede er naaet i det høje Folketing. Som den sidste ærede Taler nævnede, er det sket efter Samraad med Medlemmer her fra Tinget, saaledes at vi vel kan gaa ud fra, at den Enighed, der er opnaaet i det høje Folketing, ogsaa vil vise sig at være til Stede her. Jeg betragter det, som sagt, som en Lykke, og jeg grunder det paa, at det under de overordentlig vanskelige Forhold, der findes hele Verden over, er godt, at vi Danske paa et Omraade som dette kan finde hinanden. Jeg vil ogsaa haabe, at Forhandlingerne om lignende Spørgsmaal, der finder Sted udenfor Rigsdagen, maa blive præget af den samme Fordragelighed, og at man ogsaa der kan tale sig til Rette, saa at vort

Samfund ikke skal rystes ved store Konflikter. Paa nærværende Tid er det sikkert det bedste for vort Land at bevare Roen indadtil.

De Ændringer, der er foretagne, har paa to Punkter imødekommet Ønsker, jeg udtalte som Medlem af Arbejdsløshedsnævnet i Mindretalsbetænkningen. Jeg udtalte der, at man burde stræbe efter at komme tilbage til den i Loven fastsatte Ventetid af 12 Maaneder, før Understøttelsen begyndte, og det glæder mig, at det ogsaa har vundet Tilslutning i det høje Folketing. Naar vi kommer til September 1919, glider vi ind i Lovens oprindelige Bestemmelser, som viste sig at virke meget godt, før vi af den overordentlige Situation blev nødt til at forandre dem. Den anden Bestemmelse, jeg ønskede, var, at der med Hensyn til de Ydelser, der fra Hjælpekasserne gives til dem, der ogsaa har Understøttelse fra Arbejdsløshedskasserne, blev indsat en Bestemmelse om, at Understøttelsen ikke maatte stige til en saadan Højde, at det vilde blive af mindre Betydning at have Arbejde; thi det, der bør spore hele Livet, er dog Lysten til og Fordelen ved at tage Arbejde. Disse Bestemmelser er nu kommet ind, og det hilser jeg med Tilfredshed.

Den højtærede Minister og den ærede foregaaende Taler har jo omtalt Enkelt-heder i Lovforslaget og de Ændringer, der derved foretages i den gældende Lov. Jeg skal derfor ikke komme videre ind derpaa.

Der er i det andet høje Ting og ogsaa af den sidste ærede Taler her nævnt, at der er gaaet Misbrug for sig tidligere. Det er ogsaa rigtigt, men Arbejdsløsheds-kasse-administrationen har, som jeg ogsaa tidligere har haft Lejlighed til at nævne, efter mit Skøn gjort sit til, at Misbrug ikke finder Sted. At der er Medlemmer af Kasserne, der har gjort Forsøg paa og ogsaa har haft Held med at misbruge dem, er givet. Det er efter mit Skøn en stor Skam og en stor Synd at gøre sligt overfor Institutioner, som, ret benyttede, er af stor samfundsmæssig Betydning. Derfor vil jeg haabe, at de nye Bestemmelser, der nu er satte ind, maa medvirke til, at Kontrollen bliver saa meget mere effektiv, saa at det ikke mere kan lade sig gøre at misbruge de Ydelser, der gives gennem Arbejdsløshedskasserne. Den stedfundne Kritik har, som altid, været af det gode. Baade i Nævnet, som jeg har den Ære at have Sæde i, og ogsaa i Kasser-nes Administration er man utvivlsomt blevet mere aarvaagen, og der føres nu ganske sikkert en særdeles god Kontrol, saa god en Kontrol, som det under de forhaanden-værende Forhold overhovedet er muligt.